

KIRMIZI VE AİLESİ

Zor dönemlerdi.Toprağa aidiyetle bağlı, yaşadığı yeri vatan bilen insanların uğradıkları işkenceler, zulümler onları farklı topraklara vatan demeye itiyordu.1950'li yıllardı.Trakya'ya göç eden, göç ederken yitip giden hayatların hikayelerinin gökyüzüne asılı kaldığı zamanlardı.

Çorlu..hürriyet mahallesi..hikayenin başkenti ve o başkentin 1950'li yıllara özgü dejenere olmamış, değerlerini ilke edinmiş, temiz insanların olduğu, hikayenin öznesi olan o güzel mahalle..

Köstence'de yaşayan Kırmızı ve ailesi tarım ile uğraşıyordu, basit bir hayatları vardı.Kırmızı ailenin en büyük çocuğuydu, kendinden küçük iki kardeşi vardı.Kırmızı 12, kardeşlerinden biri 3 diğeri de 5 yaşında idi. Baba ve annesi sabah erkenden tarlaya gider, akşama kadar çalışır bu sırada 12 yaşında küçük kadın olmak zorunda kalan Kırmızı ise okula kardeşlerine ve evine bakardı.Annesinden öğrendiği kadarıyla yarım yamalak yemek yapar, kardeşlerini doyurur, birkaç küçükbaş hayvanı olan ailenin hayvanlarını sağlar, evi toplardı.Günler böyle geçerdi, hayal kurmazdı hiç Kırmızı..bilmezdi ki hayal kurmanın ne demek olduğunu hem vakti de yoktu ki..akşamları hep yatağına bitap düşmüş halde girer ve hareketsiz yatardı bir sonraki yorgun sabaha uyanmak için..günler böylece geçip giderdi ancak Bulgar zulmü sıradan, sabit duran hayatlarına kara bulutlar gibi girdi sanki..bir sabah uyandıklarında güneş karanlığa gömülecek ve uzun bir süre hayatlarına doğmayacaktı..o gün gelmişti işte..başlamıştı zulüm..önce geçim kaynakları olan tarlaları yakıldı..bu durumun şokunu ve travmasını atlatamamışlarken hayvanlarının bulunduğu ağıla ateş düşürüldü gecenin bir yarısında ve farkettileri anda çok geç olmuş hayvanları telef olmuştu..yangını eve sıçramadan söndürebilmişlerdi ancak bu durum sevinmelerine engeldi çünkü artık hayatlarını sürdürecekt yolları kalmamıştı..bulgarlar bununla da kalmamış Kırmızı ve ailesinin bulunduğu mahalledeki tüm evlere aynı zulmü yapmış sonrasında da inançlarına, kültürlerine saldırmış, açıkçası onlara "kendinize yeni vatan bulun ve ülkemizden gidin"mesajını sert şekilde vermişlerdi..Artık dayanılamayacak boyuta gelen işkenceler nedeniyle Kırmızı ve ailesi zor bir karar aldı, gideceklerdi..En yakın, en olası ülkeye Türkiye' ye gideceklerdi.Vizeleri yoktu vize alma imkanları da çünkü Türk vatandaşı değillerdi.Tek yol vardı, sınırda bekleyen toplu göçmen gruplarıyla birer ikişer aralarına girererek kaçak girecekler ve evrak kontrolleri sırasında da bir yolunu bulup, sağa sola saklanacaklardı.Ama nasıl olacaktı? Köstence'den göç edecek gruplar için sefere çıkacak olan vapurlar onlara verilen paraları yetersiz bulup, yolculuğun tehlikeli olduğunu ileri sürüp, 10 milyon leyin olması için eylem yapıyorlardı,

hava soğuktu, gruplar soğukta beklediklerinden hasta olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmaktaydılar ve tabii Kırmızı ve ailesi de.Hükümet durumun ciddiyetini fark ederek vapur ücretlerine zam yaptı ve gruplar hızlıcavapura alındı o kadar çok beklenmişti ki kimse hastalığa yakalanmasın diye kontroller detaylıca yapılamadı bu ve ailesinin tehlike yaşamadan vapura girişini sağladı.Uzun bir yolculuktan sonra Tekirdağ'a ulaşan aile Çorlu'ya ve adını daha sonra öğrenecekleri Hürriyet Mahallesi'ne doğru yola çıktılar.Bulgaristan sınırına yakın yaşayan Kırmızı ve ailesi Türkçe konuşabiliyor ve Türk kültürünü yakından tanıyordu.Dış İşleri Bakanlığı işte bu nedenle ajan olarak kullanılabilecekleri endişesiyle o yıllarda çingenelere vize vermemekte, ülkeye giriş yapmamaları için gerekli tüm zorlukları önlerine çıkarırdı.Bu durumun da farkında olan Kırmızı ve ailesi oldukça temkinliydi. Hürriyet Mahallesi'ne girdiklerinde ceplerinde paraları, ellerinde eşyaları yoktu sadece üzerlerinde giydiği kıyafetler vardı.Kırmızı'nın babası mahallede kahvenin köşesindeki küçük bakkala gitti, bakkal ile yaptığı konuşmada başlarına gelenleri detaylıca anlattı ve ondan yardım istedi.O yıllarda Bulgar zulmünü bilmeyen yoktu o nedenle bakkalcı kendisine yardım edeceğini hatta tüm mahalleyi kahveye toplayarak elbirliğiyle destek olacaklarını belirtince hem çok şaşırdılar hem de çok sevindiler..Ne güzel yerdı burası, ne güzel yürekli insanlar vardı burada diye düşünerek, Allah'a bir kez daha şükrettiler.

Bakkalcı sokakta oynayan çocukları yanına çağırarak tüm mahalleyi dolaşıp, herkesi kahveye çağırmasını istedi.Aşağı yukarı bir saat sonra hemen hemen tüm mahalle kahveye gelmiş, bakkalcıyı beklemekteydi.Bakkalcı yanında Kırmızı ve ailesi ile birlikte kahveye geldi, herkes şaşkın bakışlarla gelenlere bakıyordu.Yoksul bir mahalleydi burası, 1950'lerin Çorlu'su, sanayii gelişmemiş, iş imkanı yok, tek geçim kaynağı çiftçilik..ve herkes kendi yağınca kavruluyor ama gönülleri zengin, komşuları açken yatmayan, ameliyat parası yetişmeyene para toplayan, kimsesi olmayanın kimsesi olan, tarlası az mahsül verenin yemeğine katık olan, birbirine aile gibi kenetlenmiş güzel insanların yaşadığı yerdı burası.O yüzden şansları sadece bu yerde gülmüştü yüzlerine.Bakkalcı durumlarını ve yaşadıklarını detaylıca tüm ahaliye anlattı herkes ellerinden geldiğince destek olacağını belirtti; kimi fazla olan battaniyesini, kimi fazla olan mutfak eşyalarını, yatağını, koltuklarını ve en önemlisi de adına Çolak Hamdi denilen ve askerlikte mayına basması nedeniyle ayağını kaybetmesi nedeniyle kendisine bu lakabın verildiği güzel yürekli insan oturduğu iki katlı evinin üst katını durumlarını toparlayana kadar onlara vereceğini belirtti ve çolak ayağıyla zor ekip biçtiği tarlası içinde kendisine yardımcı olması kaydıyla günlük yevmiye vereceğini belirtti. Kırmızı ve ailesi tüm bu olanları şaşkınlıkla izliyor, herbirine nasıl minnetle bakacaklarını bilemeden

sadece mahçup ve gözleri dolu dolu kahvenin ortasında öylece duruyorlardı.

Kırmızı ve ailesi o gün yeni evlerine yerleştiler ve yeni eşyalarına kavuştular, o gece günler sonra ilk defa rahat bir uyku uyudular, ertesi gün -tıpkı eski günlerinde olduğu gibi- anne ve babaları Çolak Hamdi'nin tarlasına çalışmaya gittiler ve küçük kadın olan Kırmızı ise kaldığı yorgun hayatına tekrar merhaba dedi ama bu defa huzurluydu ve bu huzurlu yorgunluktan mutluydu.

Mahalle sakinleri onları ailelerinin ferdi gibi sahiplendi. Onlarda onları aileleri, vatanları bildi. Mahalleli birlik olup, ailenin Kırmızı'sını okula kaydetmeleri için aile ile gerekli görüşmeleri yaptılar nihayetinde onları ikna ederek Kırmızı'nın kayıt işlemleri yapıldı. O dönemlerde Çorlu'da Atatürk sevgisi ve Cumhuriyet her aile için en değerli ve en çok ön planda tutulan olgu idi. Kadınlara oldukça önem verilir, tek eşli evlilikler teşvik edilir, erkekler ile hemen hemen aynı konuma dahil edilirler idi hatta çoğu ailede kadının sözü geçtiğinden anaerkil yapı hakimdi. O nedenle 1950'li yıllarda Çorlu'da standart öğrenim görülen liselerin yanında akşam liseleri dahi mevcuttu. Çorlu o yıllarda Cumhuriyet'i severek benimsemiş, Atatürk devrimlerini samimiyetle bağrına basmıştı. O yıllarda kız çocukları için çocuk evlilikleri ülkenin her bölgesinde yapılmakta iken bu nadide yerde özellikle kız çocuklarının okuması için çaba gösterilirdi çünkü erkek nasıl olsa ekmeğini taştan çıkartırdı ama kız çocuğu muhtaç olmamalı kimseye, kendi parasını kazanmalı, kendi ayakları üzerinde durmalıydı. Cinsiyet ayrımcılığı yapmadan eğitime oldukça fazla önem verilirdi.

Kırmızı okula başladıktan sonra tarlaya sadece babası gitti, annesi ev ve kardeşleri ile ilgilendi ve Kırmızı yıllar sonra çocuk olduğunun farkına vararak çocuk gibi yaşadı, okula geç başlaması nedeniyle oluşan açığı derslerine çok fazla önem vererek kapattı hatta lise döneminde akranlarının önüne dahi geçti. Ve sonra üniversiteye girdi, çingene kızı Kırmızı hukuk faköltesini kazanmıştı. Okulunu başarıyla bitirdi, idealist bir avukat oldu, geçmişini unutmadı, ona yardım eden iyi yürekli insanları, onlardan aldığı ahlak sonucunda hayat gayesi hep garibanın, düşenin yanında olmak oldu. Ve Çorlu'yu vatan, Hürriyet Mahallesi'ni evi ve mahalle sakinlerini ise ömrü boyunca hep ailesi bildi. Güzel insanların başkenti Çorlu ve Çorlu'nun güzel mahallesi bir mumu daha karanlıktan kurtarıp, aydınlığı ile kavuşturmuştu.şimdi o mum kendi yanarak, nice mumları daha yakacaktı..